

És egy napon nagy kósza-kedvem
 egy kis tiszláson sátrát üt:
 az Új Haza csirája bennem —
 s az éltető Nap rája süt . . .

(Örökségem: egy monda színe —
 lihegése: egy nemzeté —
 de törtélesem szarvasgímé
 egy gyönyörtű — új Kezdetél . . .)

MÁRCIUS.

Ma újra él a régi móka:
 mosdottam márciusi hóba.

A kedvem a többit fokozta:
 Anyámat is magával hozta! . . .

Drága arca nevelelt, kérdelt —
 oh, rajta nem fognak az évek! . . .

Beh jó nekünk: szép akar lenni még —
 beh jó nekünk: a halál messzi még!

Oh drága örök-fiatal Anyám:
 Isten rózsája március haván . . .

A HALLGATÁS.

A hallgatás ma szebb a szónál,
 A szó céda lett, rongycafat,
 koncleső eb, mely farkat csóvál
 és jütytentyésekre — szalad.

A hallgatás ma több a szónál.
 A szó lejárt a már magát —
 és engem torz mosolyra indít
 mint sok zsványon úr-kabát.

Ma ki hallgat, az beszél szebben.
 Kicsinyke hős a szó fia.
 Ma helyettem: beszél a csendem —
 és ragyog, mint a glória.